

— DE STER. —

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wat zullen wij doen, mannen broeders? — En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden. HAND. 2 : 37, 38.

Kan ook iemand het water weren, dat deze niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den naam des Heeren. HAND. 10 : 47, 48.

Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. MARK. 16 : 16.

No. 5.

1 Maart 1906.

11de Jaargang.

EENIGE VRAGEN VAN GEWICHT.

Een nummer van de „*Evening Post*,” te Philadelphia uitgegeven, bevat als hoofd-artikel een opstel van Senateur Albert J. Beveridge, onder titel „DE JONGE MAN EN DE KANSEL,” een zeer goede bijdrage tot dat gewild tijdschrift, en als een geheel wél waard om te lezen. Het bespreekt voornamelijk de noodzakelijkheid van een levend geloof en van een terugkeer tot de grondbeginselen van het Christelijk geloof. Het betreurt het gebrek aan krachtigen invloed bij de verschillende sekten, en toont de noodzakelijkheid van een vasten grond voor het vraagstuk van de onsterfelijkheid en van de betrekking van den mensch tot de Godheid.

Wij hebben geen ruimte om een overzicht te geven van het artikel in zijn geheel, maar wij wenschen de aandacht te trekken op eenige paragrafen, die vragen bevatten welke door een voornaam persoon met uitmuntende gelegenheid tot onderzoek, werden gesteld aan ieder jong predikant dien hij gedurende zijne zomervacantie ontmoette, en aan een aantal dominés van den eersten rang, die allen buitengewoon goeden uitslag hadden gehad met fatsoenlijke audiënties. Zij hadden echter allen waargenomen een afwezigheid van werkolijken invloed op de harten hunner toehoorders, maar schenen niet te beseffen dat hetgeen zij een „verval van het geloof” noemden, niet lag in de wereld van mannen en vrouwen, maar bij henzelfen. Ziehier de vragen:

Ten eerste: „Gelooft gij in God, den Vader; God, als een wezen; God, als een bepaalde intelligentie — niet een mengsel van wetten die als een nevel door het heelal zweven; maar God als een wezen, naar Wiens beeld gij zijt geschapen? Redeneer niet; geef geen uitlegging;

maar is uw geest in een toestand, dat gij „ja” of „neen” kunt antwoorden? Niet één antwoordde „ja.” Ieder persoon wenschte uit te leggen, dat de Godheid wel een bepaalde intelligentie zou kunnen zijn of niet zou kunnen zijn; dat de „nieuwste meening” zeer confuus was over de zaak, en zoo voort en zoo verder.”

De tweede vraag was: „Geloofst gij, dat Christus de Zoon van den levenden God was, door Hem gezonden om de wereld zalig te maken? Ik vraag niet, of gij gelooft dat Hij geïnspireerd was, in den zin zooals groote leeraars geïnspireerd zijn — niemand vindt daar bezwaar in? Maar gelooft gij dat Christus de werkelijke Zoon van God was, met een van God opgedragen en bepaalde zending, en gestorven aan het kruis en opgewekt uit de dooden — „ja” of „neen.” Wederom niet een enkel antwoord met een ondubbelzinnig „ja.” Maar ook hier werden uitleggingen aangeboden, en ten minste bij de helft der gevallen was de slotsom van de meeste antwoorden, dat Christus de volmaaktste man was dien de wereld had gezien, en de grootste zedenprediker van het menschdom.”

Dan kwam de derde vraag: „Geloofst gij, dat wanneer gij sterft, gij wederom zult leven als een bewuste intelligentie, wetende wie gij zijt en wie andere menschen zijn?” Wederom was niet één antwoord onvoorwaardelijk bevestigend. Natuurlijk, dat kon niet bepaald bekend zijn. Over het geheel waren zij geneigd om dat wel te denken, maar er waren zoo vele hardnekkige tegenwerpingen, en zoo voort en zoo voort.

Dat de geestestoestand, door de predikanten tentoongespreid wien deze vragen waren voorgelegd, een tamelijk getrouwe afbeelding is van de groote massa in het algemeen, die zich Christenen noemen, waarvan velen op den kansel staan en prediken hetgeen zij het Evangelie heeten, zal door ieder oprecht onderzoeker bevestigd worden. Indien deze vragen aan de „Mormoonsche” Ouderlingen gesteld waren, hetzij hooge ambtenaren van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, of jonge, onervaren zendelingen in de wereld reizende, zou er geen ontkennend, twijfelend of onbepaald antwoord geweest zijn. Een vurig en beslist „ja” zou het antwoord zijn van ieder Heilige der laatste Dagen priester of leek.

Een van de leerstellingen, die hoofdzakelijk zijn in het „Mormonisme,” is geloof in een persoonlijk God, van Wien Jezus Christus het „uitgedrukte beeld” was, en naar Wiens beeld en vorm ook de mensch is, in het algemeen gesproken. Hierom is dit stelsel bespot geworden door de vrome verdedigers der verschillende sekten van het Christendom. Predikatiën worden gehouden, lezingen gegeven, en talrijke geschriften verspreid, waarin de „Mormonen” worden veroordeeld en veracht omdat zij in zulk een God gelooven, daar toch de algemeen aangenomen theorie van den „Christelijken” prediker is, dat God een geest is, dat geest onstoffelijk is, en dat God daarom noch lichaam, noch deelen, noch gemoeds-

bewegingen heeft, noch grenzen, vervullende het onbepaalde heelal en toch geen ruimte innemende.

Tegen die onbegrijpelijke idee — die een herleving is van vroegere heidensche filosofie — protesteert de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, en verklaart dat de God van den Bijbel de ware en levende God is, de Vader der geesten van alle menschen, een volmaakte persoonlijkheid, een Almachtige geest, wonende in een geestelijk doch bepaald lichaam. Toen Joseph Smith, de Profet der negentiende eeuw, zijn eerste groote openbaring van boven ontving, verschenen de Vader en de Zoon aan hem in eene heerlijke lichtkolom, en hij aanschouwde Hem in hunne glorie, en zag in den Zoon het juiste evenbeeld en het uitgedrukte beeld van den Vader. Er is in de gedachten van de Heiligen der laatste Dagen geen twijfel over deze zaak, want door den Geest der waarheid die God aan den mensch openbaart, weten zij dat God werkelijk hun Vader is en dat Christus werkelijk hun Verlosser is.

Een ander grondbeginsel van het „Mormonisme” is, dat Jezus van Nazareth de Christus was en is, de ware Zoon van God, de eerstgeborene in den geest, en de eeniggeborene in het vleesch; dat Hij van voor de grondlegging der wereld als de Verlosser was gekozen, en dat Zijn dood aan het kruis het werkelijke zoenoffer was voor de zonden der wereld; dat krachtens die verzoening het menschelijk geslacht, dat als een gevolg van Adam's overtreding sterft, uit den dood zal opgewekt en ieder naar zijn eigen werken zal geoordeeld worden; en ook dat door dezelfde verzoening vergeving van zonden zal ontvangen worden door ieder persoon die Christus aanneemt door geloof in Hem gepaard met gehoorzaamheid aan Zijne geboden. En zij weten dat zij door geloof, bekeering en den doop in Zijn naam door onderdompeling, vergeving der zonden hebben verkregen, en door den Heiligen Geest van Hem gezonden tot de gereinigde en bekeerde ziel, wordt eene kennis van Zijne goddelijkheid en communicatie met de machten des hemels verkregen als eene werkelijkheid.

Een verdere hoofdzakelijke leerstelling van het „Mormonisme” is het bewuste, intelligente, onsterfelijke bestaan van den geest des menschen na de verwisseling die wij de dood noemen, en het verrijzen van het lichaam, door den geest opgewekt tot eeuwige inwoning der ikheid, om nooit meer verderving te zien. De Heiligen der laatste Dagen hebben in hunne zielen hetzelfde getuigenis betreffende de onsterfelijkheid en het toekomstige leven, als Job bezat zooals gegeven in het 19de hoofdstuk van dat boek. Er is in hunne harten geen twijfel aangaande deze zaak. De overtuiging van hunne toekomst van onsterfelijkheid is zoo sterk geworden, dat zij een deel van hun bestaan zelf is. Zij leven daarom als eeuwige wezens, zich voorbereidende voor eeuwigen voortgang en ontwikkeling in werelden zonder einde. Dit ondersteunt hen in het tegenwoordige, het moedigt hen aan voor het toekomstige.

Hun geloof is een levend geloof betoond in werken en aangroeiende tot een macht in hunne zielen als afzonderlijke personen, hetwelk zich zal openbaren in hunne werken als eene samenleving.

„Het Mormonisme,” zooals het Christendom het heeft bijgenaamd, zal aldus machtig worden onder de natiën, om overlevering en valsche philosophie neder te werpen en een levenden godsdienst in de harten en in het leven der menschen te bevestigen. Het zal een groot gebrek van dezen tijd aanvullen — n.l. een godsdienst met een werkelijk God, een levenden Christus, een aanwezigen verlossenden Geest, en een georganiseerde Kerk met al de beginselen, instellingen, verordeningen, Priesterschap, gaven, zegeningen, openbaringen en eenheid van doel, die de kenmerken waren van de eerste Kerk van Christus, waarvan het een evenbeeld is.

De groote reden en het doel van het in 't lichtbrengen van het Boek van Mormon in deze laatste dagen is, zooals op zijn titelblad aangegeven, „de overtuiging van Jood en Heiden, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die Zich aan alle natiën openbaart;” dat de verzoening een feit is; dat iedere voorspelling door heilige mannen van ouds gemaakt aangaande de komst en het koninkrijk van den Zaligmaker, zal vervuld worden; dat de stelsels, door de menschen uitgevonden, zullen ten onder gaan, dat Satan en zijne legers zullen gebonden worden, dat Christus Koning zal zijn over de gansche aarde, en dat God, de Vader, boven allen zal zijn en wederom met den mensch zal wandelen, die, onsterfelijk geworden en geheiligd zijnde, het aangezicht des Vaders zal aanschouwen en voor eeuwig in Zijne tegenwoordigheid zal verwijlen.

Des. News.

AL HET GOEDE KOMT VAN GOD.

Terwijl de Heiligen der laatste Dagen de groote, maar eenvoudige waarheid verkondigen, dat er maar één weg tot het eeuwige leven is, namelijk de rechte, smalle weg door den Zaligmaker der wereld aangegeven toen Hij op aarde was als de Nazarener, en in deze de laatste bedeeeling hersteld, en zij dien weg tot het leven hebben gevonden, hebben zij geen begeerte om het goede te loochenen dat gewrocht is door personen die leven volgens het licht dat zij ontvangen hebben.

Het is een deel van ons geloof, om waarheid te erkennen, van welke bron zij ook moge komen, en het goede te bewonderen onder alle menschen, tot welk ras, partij of godsdienst zij ook mogen behooren. Hetgeen goed en waar is, en in de richting van waarheid en deugd leidt, is uit God. Er bestaat geen soort godsdienst, die geheel ontbloomt is van alle waarheid. Door hunne ware deelen zijn de godsdiensten, die de proeve van ondervinding en tegenstand hebben doorstaan, in staat geweest om staande te blijven. Hunne dwalingen zullen teniet gaan, maar hunne waarheden zullen blijven bestaan.

De toewijding, zelfopoffering, verdraagzaamheid en liefde voor anderen betoond in het leven van Katholieken, Protestanten en heidenen, hemelsch-breed verschillend in hunne godsdienstleerstellingen en ceremoniën, moeten hooggeacht worden en erkend als goddelijk, en zullen voorzeker, indien niet hier, dan in de eeuwigheid hare belooning brengen. Het geloof en de goede werken van groote zielen onder de volkeren die den God der Christenen niet kennen en geen geloovers in Jezus Christus zijn, zijn niet minder hemelsch van oorsprong dan de soortgelijke werkingen in het leven van menschen die tot de verschillende Christen-sekten behooren, en, mogen laatstgenoemde het gelooven of niet, zij zullen bij den Heere in gedachtenis komen en zullen hun gewicht hebben in de weegschaal der Eeuwige Rechtvaardigheid, wanneer ieder mensch voor den rechterstoel zal gebracht worden en „naar zijne werken” zal beloond of veroordeeld worden.

Het feit alleen, dat iemand als heiden geboren is, zal hem niet uitsluiten van het genieten van hemelsche gelukzaligheid, zoomin als het bloote feit dat iemand in een Christenland geboren is, hem aanspraak zal geven op de celestiale heerlijkheid. De vreeselijke meening geleerd door velen die zich uitgeven voor leeraren van den christelijken godsdienst, dat de ontelbare millioenen menschenwezens, die de leer van het geloof in Jezus Christus als de Verlosser der wereld nooit hebben gehoord, gedoemd zijn om voor eeuwig verloren te gaan, is een dogma van het vervallen Christendom, en is even dwaas als wreed, en komt voort uit het rijk der duisternis inplaats van de sferen des lichts.

Alles wat tot God leidt als den Schepper van het heelaal en den Vader van de geesten der menschen, en tot edelheid van karakter, reinheid van leven, teedere liefde en barmhartigheid, rechtvaardigheid, eerbaarheid, onthouding en liefdadigheid, is uit God, waar en bij wien het ook moge worden gevonden. Dwaling echter gaat niet van God uit, maar is van menschelijken of duivelschen oorsprong. Zij zal vroeg of laat in de voor ons allen liggende groote eeuwigheid tot niet komen, en slechts hetgeen recht en waarachtig en verhoogend is, zal eeuwig duren. Deze kleine spanne van het bestaan dat wij het leven noemen, is maar een oogenblik, indien de eeuwigheid in den waren geest wordt in oogenschouw genomen. Terwijl in de tijden die te komen zijn en de ondervindingen door welke de onsterfelijke geesten zullen gaan, straf voor zonde zal uitgemeten worden, en vergelding zooals de rechtvaardigheid zal bepalen, smart en angst, moeite en pijn voor hen die willens goddeloos waren, zullen waarheid, gerechtigheid, genade en zaligheid eindelijk triomfeeren, en het kwade zal door het goede overwonnen worden.

Nu juist is het menschdom in een proefstaat. Het goed en het kwaad, het licht en de duisternis, de waarheid en de dwaling staan voor ons allen. Wij maken onze eigen keuze, wij nemen onzen eigen weg; wij zullen ontvangen wat wij verdienen. Volgens het Evangelie

van Christus, stierf onze Heiland om verzoening te doen voor de zonden der wereld; opdat, gelijk de dood is gekomen door Adam, alzoo ook door den Verlosser het leven moge komen door de opstanding uit de dooden. En ook opdat zij die in Hem gelooven en Hem gehoorzaam zijn, in Zijne heerlijkheid mogen ingaan, en met Hem en den Vader wonen.

Den nakomelingen van Adam, die van Hem in dit leven niet hooren, zal in het toekomstige leven de waarheid geleerd worden. Het goede dat zij doen zal erkend worden, niettegenstaande hunne dwalingen in geloofszaken, en zullen ten hunnen gunste staan. Het kwaad dat de menschen doen, zal tegen hen gebracht worden, hoeveel waarheid zij in theorie ook mogen leeren en hoeveel vroomheid zij ook mogen veinzen. De meening dat God, vóór de aarde gevormd was, besloten had dat eenige van Zijne creaturen zouden zalig gemaakt worden in eeuwige gelukzaligheid, zonder eenig toedoen van hunne daden, maar eenvoudig door de uitoefening van Zijne willekeurige genade, en dat de overigen zouden verloren gaan van Zijne tegenwoordigheid en eindeloos zouden lijden in eeuwige marteling, komt voort uit het helsche rijk en werd door den Aartsvijand der waarheid zelf in de harten der menschen geplant.

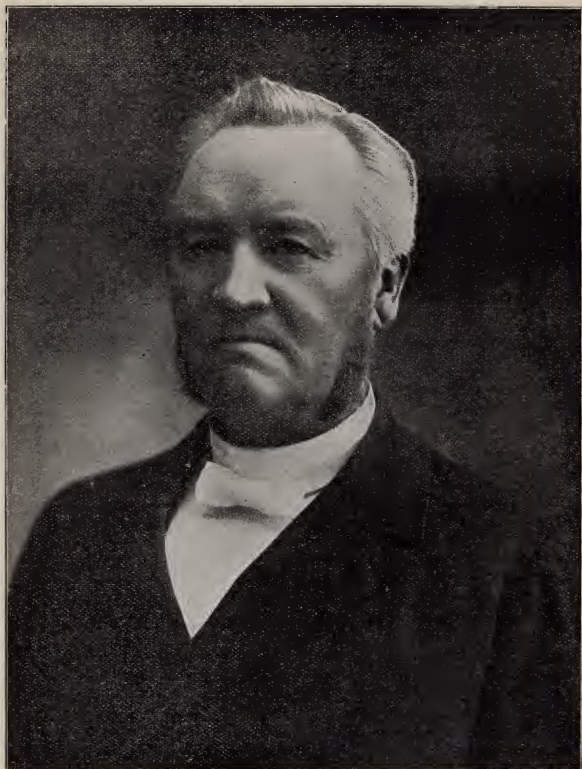
De Heiligen der laatste Dagen wenschen Gods zegen aan ieder man en vrouw, die er oprecht naar streeft om het menschedom op te richten, den zondaar tot hervorming te brengen, de menschen te overtuigen tot rechtdoen tegenover God en elkander, eensgezindheid te bevorderen, strijd te onderdrukken, goedheid te prediken, liefde aan te kweken, en te zegenen en niet te vervloeken. En zij erkennen in alles wat goed en waar en rein en schoon en verlichtend is, de macht en de werkkraft, die van den Almachtigen Vader uitgaat, en zij verwelkomen het, vanwaar het ook komt.

Maar hetgeen strijd verwekt, het goede lastert en mishandelt, vijandschap en boosheid inboezemt, de bedoelingen der menschen verdraait en hunne handelingen zwart maakt, personen en natiën ten oorlog aandrijft, behagen schept in vernedering, roof, moordt, de hartstochten der menschen voldoet en ellende op aarde verspreidt, onder welk voorwensel of vermomming ook, komt uit de hel en leidt tot dood en schande, behoort door den mensch veroordeeld te worden, zal door God veroordeeld worden en zal zijn volle en gerechte straf ontvangen.

Laat ons gewillig zijn om licht en waarheid te ontvangen, uit elke bron, het tot ons eigen maken en helpen om het te verspreiden, totdat het kwadé zal overwonnen zijn, en Christus zal regeeren, en God zal zijn alles in allen!

Des. News.

De prijs van \$ 500 door den voornaamsten pianist der wereld uitgeloofd voor het schrijven van het beste stuk orkestmuziek door een Amerikaan, werd onlangs toegekend aan een onzer jonge muzikanten in Utah.

PRESIDENT ANTHON H. LUND.

Tweede Raadgever van President Joseph F. Smith.

DE REIS DOOR DE ZENDING.

BELGIË.

Na de gedenkwaardige Conferentie Zondag 11 Februari te Rotterdam gehouden, en het Concert op Maandagavond, brachten Presidenten Heber J. Grant en Serge F. Ballif, vergezeld door Ouderling Alex Nibley, Pres. der Luiksche Conferentie, een bezoek aan de vertakkingen van de Zending in België.

Bij die gelegenheid werd Dinsdagavond, 13 Februari, te Brusselen een bijzondere vergadering gehouden in de zaal Rue d'Allemagne No. 110, waar bijna al de leden der vertakking en een aantal vrienden tegenwoordig waren, alsook eenige van de zendelingen uit Engeland, die te Rotterdam de Conferentie hadden bijgewoond. Den volgenden avond werd eene speciale vergadering gehouden te Seraing, in de zaal Rue du Bac, No. 46, waar de leden van de vertakkingen Luik en Seraing en van de omliggende plaatsen waren samengekomen, alsmede een aantal vrienden en onderzoekers.

In beide vergaderingen spraken President H. J. Grant en Pres. S. F. Ballif, eerstgenoemde in de Engelsche taal, en laatstgenoemde in het Fransch; Broeder Ballif ook tolk zijnde voor Pres. Grant. In de bijeenkomst te Seraing waren een aantal Duitsch-sprekende Heiligen aanwezig. Deze werden een korten tijd in het Duitsch toegesproken door Ouderling Walter D. Fitzgerald, President der Keulsche Conferentie.

NEDERLAND.

Zes van de voornaamste vertakkingen van de Zending in Nederland hadden de vorige week het genoegen President Heber J. Grant in hun midden te hebben. Een bijzondere vergadering werd bij gelegenheid van zijn bezoek gehouden: Zondag 18 Februari te Amsterdam, Maandag te Leeuwarden, Dinsdag te Groningen, Woensdag te Arnhem, Donderdag te Nijmegen, en Vrijdag te Dordrecht. President Jacob H. Trayner was Pres. Grant's geleide op deze reis; en Ouderling Alex Nibley vergezelde hen en nam het vertalen waar voor Pres. Grant, uitgenomen te Nijmegen waar Ouderling Dirk Koldewijn de tolk was. In laatstgenoemde stad was een grootere zaal voor de gelegenheid gehuurd in het gebouw, 't NUT," en te Leeuwarden in het „BLAUWHUIS."

Broeder Willard Andelin en Zuster Arvilla Clark, die in de Algemeene Conferentie te Rotterdam, 11 Febr., hadden gezongen, waren te Amsterdam aanwezig, en die vergadering werd door hunne solo's opge'lusterd. Iedere zaal had een goede, aandachtige audiëntie; en was in de meeste gevallen wel gevuld, en bezocht door een groot aantal vreemdelingen. Met het oog op deze vergaderingen waren speciaal in druk gebracht eenige getuigenissen van voornamelijk Hollanders en anderen, betreffende ons volk, en deze blaadjes werden, tezamen met eenige traktaten, den bezoekers ter hand gesteld.

Wij hebben redenen om veel goed van deze vergaderingen te verwachten.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

IS ZATERDAG WEL ZATERDAG?

„Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag is de Sabbat des Heeren uws Gods; dan zult gij geen werk doen.” (Exodus 20 : 9, 10). Door sommige vrienden wordt groote nadruk gelegd op het vieren van den Zaterdag als de dag der rust, terwijl het meerendeel der Christenen den Zondag als zoodanig heiligt. Beiden arbeiden zes dagen en heiligen den volgenden, namelijk den zevenden, als een Sabbat den Heere. De reden waarom een rustdag werd bevolen na zes dagen arbeid, is, omdat God een dag van rust en verkwikking nam, na zes dagen of tijdperken achtereenvolgens te hebben gewerkt. (Ex. 20 : 11). Hetgeen de Vader voor Zichzelfen als goed achtte, werd als een noodzakelijke regel aan Zijne kinderen gesteld, en mag beschouwd worden als een natuurwet. Welke gegronde redenen er voor het bepalen van den Zaterdag of den Zondag als die rustdag al of niet bestaan, zal van belang zijn om eenigszins na te gaan. Ten tijde van Mozes vinden wij een zekeren dag onder de Israëlieten aangenomen als algemeene rustdag, die om de zeven dagen terugkeerde. Sommige personen, die aannemen dat die dag van Adam's tijd af in „zevende” volgorde was overgekomen, verwijzen naar het verhaal van de schepping als het uitgangspunt dier volgorde. Het is echter niet duidelijk dat de eerste dag van het scheppingsverhaal de eerste dag voor deze, *onze* aarde was. Petrus zeide: „Want willens is dit hun onbekend, dat door het woord Gods de hemelen van overlang geweest zijn, en de aarde uit het water en in het water bestaande.” (II Petr. 3 : 5). En Mozes verklaart: „In den beginne schiep God den hemel en de aarde.” (Gen. 1 : 1). Na het scheppingsverhaal gegeven te hebben, zegt hij: „Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden, ten dage als de Heere God de aarde en den hemel maakte; en allen struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitsproot;” (2 : 4, 5) terwijl deze dingen reeds als geschapen en van God gezien en goedgeheeten waren vermeld op den 3den dag van 't scheppingsverhaal, en de mensch — man en vrouw — geschapen was op den 6den dag. Toen de Heere God later den hof in Eden had geplant, en de struik en het kruid des velds reeds waren uitgesproten, en de boomen reeds vruchten voortbrachten om te eten, stelde Hij aldaar den mensch, dien Hij geformeerd had, n.l. den man, om den hof te bouwen; en daarna werd de vrouw geformeerd. Het groote licht, de zon, dat de heerschappij des daags zou hebben, i. a. w. dat bij zijn opkomen het daglicht en bij zijn ondergaan den nacht op aarde zou brengen, werd eerst op den vierden „dag” van het scheppingsverhaal in het uitspaniel

des hemels gesteld om licht te geven op de aarde. (1 : 16—19). Het verhaal van Genesis I is dus klaarblijkelijk een verslag der oorspronkelijke schepping van hemelen en aarde, schepping in welker vierde tijdperk de twee groote lichten, zon en maan, werden gesteld om licht te geven op deze aarde, en scheiding te maken tusschen haar licht en hare duisternis.

Indien de eerste dag dezer aarde kon bepaald worden, stelt zich nog de vraag: Had, toen het licht zegge de streek van Eden voor het eerst bescheen, de plaats van hare tegenvoeters den eersten dag reeds gehad, of moest zij dien nog verwachten? In het eerste geval zou de rustdag aldaar een dag vroeger komen dan in het tweede geval. 't Antwoordig-schuldig-blijven op deze vraag toont de onbetrouwbaarheid van de stelling dat de bepaling van een zekeren rustdag kan geregeld worden volgens een dag der schepping.

Nadat wij vinden dat een bepaalde dag tot algemeen onderhoud als een sabbat bij de Israëlieten in gebruik was, kan ook die dag niet in geregelde, ongebroken volgorde tot ons gebracht worden. Wij lezen in Jozua 10 : 12, 13: „Toen sprak Jozua tot den Heere En de zon stond stil, en de maan bleef staan, totdat het volk zich aan zijne vijanden gewroken had. . . . De zon nu stond stil in het midden des hemels en haastte niet onder te gaan omtrent eenen volkomenen dag.” Er wordt niet vermeld of die „omtrent” dubbele dag daarna als één dag of als twee dagen werd gerekend. Bij het eerste geval zou de sabbat in het vervolg een dag te laat wederkeeren; en bij het tweede geval zou evenzoo wel een ongeregeldeheid zijn ingeslopen, doordien de dag maar *omtrent* een geheel dag werd verlengd.

Een ander geval van onregelmatigheid in de dagen vinden wij beschreven in II Koningen 20 : 1—11. Daar wordt den koning Hizkia van Godswege beloofd op zijn gebed, dat hoewel hij krank was „tot stervens toe,” de Heere hem zou gezond maken en vijftien jaren tot zijn leven zou toedoen. Hizkia vroeg den Profeet, wat voor hem het teeken zou zijn dat deze belofte zou vervuld worden, en de keuze werd hem gegeven tusschen het tien graden voorwaarts of achterwaarts gaan van de schaduw op den koninklijken zonnewijzer. Toen zeide Hizkia: „Het is der schaduwe licht, tien graden nederwaarts te gaan”, (want dat was het natuurlijke verloop van den wijzer); „neen, maar dat de schaduw tien graden achterwaarts keere.” „En Jesaja, de profeet, riep den Heere aan; en Hij deed de schaduw tien graden achterwaarts keeren in de graden, dewelke zij nederwaarts gegaan was, in de graden van Achaz' zonnewijzer.” Het is duidelijk, dat indien de schaduw der zon op den wijzer tien graden achterwaarts ging, in plaats van vooruit, dit een verlies van twintig graden veroorzaakte in den tijd. Hoeveel tijd, volgens onze tegenwoordige indeeling van het uurwerk, die graden duurden, is niet met zekerheid bekend; de Babyloniërs verdeelden toen den dag in twaalf deelen, en het is niet onmogelijk dat de Joden die

indeeling hadden overgenomen. Welke uitwerking deze verstoring van den natuurlijken loop der dagen op de regeling der dagen heeft gehad, is ook niet aangeduid. Werd geen maatregel genomen, zoo moest ook de sabbat in het vervolg 20 „graden” later wederkeeren. Men merke ook, dat toen de zon terugging, er een streek op aarde was, waar de dag op dat oogenblik nog maar enkele „graden” was ingetreden, zoodat die streek door het tien-graden-teruggaan der zon wederom in den nacht geraakte. Dáár waar het reeds meer dan 10 graden dag was, werd het echter niet weder nacht door het teruggaan van 10 graden. Eene regeling op gelijken grond kan alzoo voor dié twee streken niet gevonden worden.

Dit geval van Hizkia, en dat van Jozua, hebben dus de regelmatigheid verbroken, die sommige menschen geneigd zijn, voor het bepalen van den rustdag, van den tijd der schepping af te leiden.

Er zijn enkele sekten, die de Zondagvierende Christenen streng veroordeelen, en met alle macht vastklemmen aan den Zaterdag als sabbat. Maar het voorgaande toont, dat hun geval een zwakken grond heeft en wanhopig is, daar hun Zaterdag niet de Zaterdag van den beginne schijnt te zijn.

Met het herstellen van het Evangelie tot de aarde in de vorige eeuw, is den Heiligen der laatste Dagen ook zekerheid geworden aangaande den dag welchen God wenscht dat de mensch Hem zal heiligen; en volgens instelling van hun eersten Profeet, na ontvangen openbaring van God, wijden zij den Zondag als de dag des Heeren aan Zijnen dienst en aan hunne sabbatsrust. Het is noodig dat het sabbatvieren ordelijk en op één en denzelfden dag geschiedde, opdat de kinderen Gods kunnen tezamen komen en in de dingen van het Koninkrijk onderwezen worden, hunne gaven brengen, en het Heilig Avondmaal nuttigen. De sabbat moet gehouden worden als een dag van rust, van verkwikking, en van heiliging den Heere, en moet redelijk en in den rechten geest genomen worden. Er zijn ook gevallen, wanneer de redelijkheid sommige personen noodzaakt tot een onregelmatigheid in het onderhouden van den Sabbatdag.

B. v. bij het omreizen van den aardbol. Reist men in oostelijke richting de wereld om, zoo „wint men een dag op de zon,” en moet om gelijk te komen, den dag van aankomst tweemaal tellen. In westelijke richting de aarde omspannende, zou men integendeel een dag moeten verspringen. Het is de gewoonte van alle reizigers en zeelieden bij het passeeren van den 180sten meridiaan den datum te veranderen. Toen Alaska van Rusland overging tot de Ver. Staten, moest men ook een dag laten wegvallen. Onze mede-natuurgenooten die in het verre Noorden wonen, hebben in den zomer eenige maanden voortdurend daglicht, en in den winter eenige maanden gestadig nacht. Men kan zich denken, dat deze menschen, zonder uurwerken, en vóór de uitvinding der horloges, een moeilijke taak hebben gehad om de dagen na te gaan, vooral wanneer

een wolken sluier hun het gezicht op zon, maan en sterren ontnam.

De sabbat of zevende dag bij de Joden in gebruik, en die ook nu nog hun rustdag is, werd blijkbaar door de Apostelen en discipelen beschouwd óf als veranderd, óf als veranderbaar, (of beiden), want zij zagen er geen bezwaar in (en daarin ongetwijfeld door hunnen Meester geleerd, die op twee Zondagen aan hen verscheen), om den Zondag als hun zevenden dag den Heere te heiligen. Dit punt wordt wel eens betwist; maar wij hopen in een onzer eerstvolgende nummers dat onderwerp te behandelen.

R.

DE DOOD VAN APOSTEL M. W. MERRILL.

In ons vorig nummer kondigden wij het overlijden van Apostel Marriner W. Merrill aan. De bijzonderheden zijn ons sedertdien ter hand gekomen. De *Deseret News* zegt als volgt:

„Het bericht van den dood van Marriner W. Merrill, President van den Tempel te Logan, en een der Twaalf Apostelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zal niet zooveel verrassing als spijt veroorzaken. Broeder Merrill heeft reeds langen tijd aan zwakke gezondheid geleden. Indien hij geen sterk gestel had gehad, zou hij ongetwijfeld eor bezweken zijn. Maar door zijn geloof en dat van zijn gezin en talrijke vrienden is zijn leven verlengd geworden. Hij is nu van zijn aardsche werkzaamheden en moeiten verlost, en is naar een hoogere en grootere arbeidssfeer gegaan, waar hij zal vertoeven onder des Allerhoogsten getrouwe dienstknechten, die het Priesterschap dragen, hem zijn voorgedaan, en hem een koninklijk welkom zullen geven.

Ouderling Merrill is vele jaren een invloedrijk persoon geweest, voornamelijk in het noordelijk gedeelte van den Staat Utah. Hij was een van de pioniers van Cache County. Als een hard werker en met een praktisch verstand en de gave om een leidsman onder de menschen te zijn, nam hij den voorrang in ondernemingen tot de ontwikkeling van die streek, en legde, in geestelijke aangelegenheden zoowel als tijdelijke, eigenschappen aan de dag, die hem den eerbied en de achting wonnen dergenen, die met hem in aanraking kwamen. Als Bisschop van Richmond, als President van den Cache Ring vóór deze verdeeld werd, als een der Twaalf Apostelen en als President van den Tempel te Logan, toonde hij die eigenschappen die hem bekwaam maakten voor de positiën waartoe hij geroepen was, en hij zal herdacht worden als een der steunpilaren in Israël, altijd getrouw en standvastig en betrouwbaar, en als iemand tot wien de Heiligen der laatste Dagen konden opzien en op wien zij konden rekenen.”

Broeder M. W. Merrill werd geboren den 25sten September 1832 te Sackville, Westmoreland County, New-Brunswick, en was dus in zijn 74ste jaar toen hij stierf. Hij nam het Evangelie aan op 19-jarigen

leeftijd, en trok in den loop van het volgende jaar 1853, naar Salt Lake City. Zes jaren later vestigde hij zich waar nu Richmond, Cache County, gelegen is, waar zijn tehuis sedertdien is geweest en waar hij ook is overleden. Hij was een van de Twaalf Apostelen sedert het jaar 1889.

Met deze mededeelingen aangaande het leven en karakter van Apostel Merrill zullen wij ons in dit nummer vergenoegen, daar wij met 1 Februari begonnen zijn in *de Ster* te doen verschijnen een korte levensbeschrijving van de hoofden en leidlieden der Kerk en wij, binnen omtrent drie maanden, in hare orde ook die van Broeder Merrill bij zijn portret zullen geven, tegelijk met een paar merkwaardige onder- vindingen, waarvan hij verslag heeft nagelaten.

PRESIDENT ANTHON H. LUND.

(Bij het Portret.)

ANTHON HENRIK LUND, Tweede Raadgever van President Joseph F. Smith, werd den 15den Mei 1844 te Aalborg, Denemarken, geboren. Hij is dus bijna 62 jaar oud. Zijne moeder stierf, toen hij drie jaren oud was, en daar zijn vader zich bij het leger moest aansluiten, woonde hij bij zijne grootmoeder, die hem liefderijk verzorgde en hem gewoonten van vlijtigheid en studie voorhield. Reeds als kleine jongen was hij een ijverig leerling, en stond gewoonlijk aan het hoofd zijner school- klassen. De Bijbel was een zijner lievelingsboeken.

Toen het Evangelie in het jaar 1850 door Apostel Erastus Snow in Denemarken werd ingevoerd, namen zijn oom en zijne grootmoeder het aan; en van dien tijd aan groeide Anthon op onder den invloed van de leeringen en literatuur van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij werd den 15en Mei 1856, op zijn 12den verjaardag, gedoopt. Hij was 13 jaar oud toen hij op zending werd geroepen om de Heiligen die voornemens waren om naar Zion te verhuizen, Engelsch te leeren en de zendelingen te helpen vergaderingen te houden en traktaten te verspreiden. Men zegt van hem, dat toen hij verzocht werd om ter gelegenheid van een conferentie zijn eerste verslag te geven, President C. D. Fjeldsted hem op een tafel lichtte, opdat hij beter zou gezien en gehoord worden. Op zestienjarigen ouderdom werd hij tot Ouderling verordineerd en aangesteld om over de Aalborgsche vertakking te presideeren. Hij was ook reizend Ouderling in vijf andere vertakkingen. Gedurende deze jaren arbeids had de jonge zending vele interessante ondervindingen.

Toen Broeder Lund 18 jaren oud was, vertrok hij naar Utah. Hier werkte hij zich op, van den eenen post van vertrouwen tot een anderen, in het Sanpete County. In 1871 ging hij op zending naar zijn geboorte- land. In 1883 ging hij een tweede keer naar Scandinavië, ditmaal om over de Zending te presideeren. In 1888 werd hij aangesteld tot Vice- president van den Tempel te Mauti, en in 1891 werd hij de president.

Hij werd tot Apostel verordineerd den 7den October 1889. Van 1893 tot 1896 presideerde Apostel Lund over de Europeesche Zending, toen vele van de Hollandsche Heiligen hem hebben ontmoet en geleerd hebben zijne zachtmoedigheid en vaderlijke raadgevingen te waardeeren. In 1898 ging hij op eene zending naar Palestina en Syrië, en organiseerde daar vertakkingen onder de Heiligen. In 1900 werd hij de Geschiedschrijver van de Kerk. Bij het reorganiseeren van het Eerste Presidentschap, 17 October 1901, werd hij gekozen tot Tweeden Raadgever van President Smith.

President Lund heeft gedurende zijne werkzame loopbaan vele positiën van gewicht en vertrouwen bekleed, die wegens plaatsgebrek niet kunnen opgenoemd worden. Toen hem gevraagd werd wat het voornaamste beginsel was, dat hem in zijn leven tot leiding had gediend, zeide hij: „Ik heb altijd getracht om uit te vinden wat recht was, en het dan te doen.” „Dat verklaart het,” schrijft J. M. Sjudahl van hem. „Niemand die zich door dat beginsel in zijn leven laat leiden, kan in gebreke blijven. De Zoon van God Zelf verwierf heerlijkheid, macht en heerschappij, omdat Hij den wil van Zijnen Vader in den hemel, getrouw gehoorzaamd had.

Weinige menschen gaan door het leven zonder vijanden, maar President Lund schijnt een van die weinigen te zijn. Hij is in dit opzicht zeer gelijk aan wijlen President Woodruff, van wien gezegd wordt, dat zelfs zijne vijanden hem liefhadden. Hij heeft het vertrouwen, het geloof en de gebeden der Heiligen, en hij wordt geacht en bemind als een waar dienstknecht Gods.

Mill. Star.

RUSLAND'S KALENDER.

De Russen zijn in hun kalender dertien dagen ten achter bij het overige deel van de wereld. De reden hiervan is goed bekend. In de oude tijden bestond het jaar uit maan-maanden, en mettertijd vond men, dat die niet overeenstemden met de werkelijke lengte van het jaar. Julius Cesar trachtte de fout te corrigeeren, door genoeg dagen in één jaar in te lasschen om de jaargetijden in hunne natuurlijke orde te laten volgen. Dat jaar werd tot 445 dagen verlengd, en is genoemd „het jaar der verwarring,” maar het was het begin van een nauwkeuriger tijdregeling. Tien dagen werden aan ieder jaar toegevoegd om de schrikkelmaand te vermijden, en het kreeg 365 dagen inplaats van 355 die het tevoren had.

Het jaar van Julius Cesar was echter niet volkomen juist. En zoo vond men in de 16de eeuw, dat de wereld tien dagen ten achter was bij den werkelijken tijd, en verbeteringen werden wederom op den kalender gemaakt. In 1582 maakte Paus Gregorius XIII de noodige veranderingen door te bevelen dat de dag volgende op den 4den October

zou genoemd worden de 15de, en om in de toekomst voor dwaling bewaard te blijven, werd geboden dat het eindjaar van iedere eeuw geen schrikkeljaar zou zijn behalve aan het einde van iedere vierde eeuw. Het vooroordeel der Protestanten kante zich daartegen, maar gaandeweg werd de Gregoriaansche kalender aangenomen door alle natiën, uitgenomen Rusland. In Rusland nam het jaar 1900 een dag meer, als een schrikkeljaar, en de kalender van dat land verschilt nu dertien dagen van dien van het overige deel der wereld.

Mill. Star.

IN DE WEEGSCHAAL.

Drie voorname sekten in Canada, de Presbyteriaansche, de Methodisten en de Congregationalisten Kerk, doen ernstige pogingen om zich te vereenigen en tot één lichaam samen te smelten. De commissie door deze kerken aangesteld om een grondslag te bepalen voor zulk eene verbinding, zal, zoo heet het, aanbevelen het intrekken van de leerstelling der uitverkiezing en der vóórbestemming. De leer der vereenigde kerk zal alsdan in hare voorname trekken overeenstemmen. De behoefte van tot-één-komen wordt in vele kerken gevoeld en toont de ontwikkeling van het christendom in de richting van de waarheid, die voorschrijft: „Eén Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen,” en die vraagt: „Is Christus dan verdeeld?” Maar hoe een kerk eene leer als waarheid kan verkondigen en ze later kan verloochenen en het tegenovergestelde prediken, en de menschen nochtans — zooals zij voorgeeft — op den rechten weg des levens kan leiden, is moeilijk in te zien. Het is blijkbaar weer een ander geval van de blinde leidlieden de blinden leidende. Waarheden zijn eeuwige beginselen; en indien het zoo is dat eene kerk waarheden leert, zoo behooren deze niet-omkoopbaar te zijn, zelfs niet om één te worden met andersleerende kerken. Maar indien een mensch of eene kerk hetgeen hij of zij als een voorheen nagevolgde dwaling erkent, zoo is het recht en edel, die gewillig over te geven, en waarheid aan te nemen. Dit is ook de eenige manier, waarop kan vervuld worden het vooruitzicht van Paulus, n.l.: „Totdat zij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs.”

Sommige predikanten die in Utah gearbeid hebben om de „Mormonen te bekeeren” — hoewel met zeer weinig succes — vinden er geen gewetensbezwaar in om de grofste leugens over dit volk te verspreiden, en doen de rondte in de Ver. Staten om lezingen te houden en zich te verrijken door beroep te doen op de vrijgevigheid en goedhartigheid van het publiek, onder de leus en het voorwendsel: „Voor de Zending in Utah.” De beschuldigingen, tegen de Mormonen, van deze „Dienaren des Woords” aan de ééne zijde, en de oprechtheid en deugdzaamheid

van dat volk aan de andere zijde, worden op een vrij afdoende wijze „gewogen” door een aanbod van zekeren heer V. S. Peet, die van den waren toestand der zaak op de hoogte is, en in de dagbladen vrijstelt aanzienlijke sommen geld voor het bewijsleveren van de waarachtigheid dier beschuldigingen. Zulke gewetenlooze predikers als de hiereven vermelde, met soortgelijke lasteringen tegen dat volk, bewandelen ook den Hollandschen bodem. Onder dezen bevindt zich een zeker zending van de sekte der Zevendedag-Baptisten, die gereedelijk erkend wordt aan een rooden baard, een grooten neus, een paar ijskoude oogen, een onmisbaar handtaschje en een merkwaardigen hoed van een onzekere, vaalgrijze kleur, en die omgaat met een schendschrift tegen de „Mormonen” in de eene hand en een bedelzak in de andere. Dezen „herder”, die tracht de harten der menschen tot de liefde van Christus en den zevenden-dag te bekeeren, door hun een diepen haat voor sommige hunner medemenschen in te boezemen, zouden wij er gaarne op wijzen, dat hij een zeldzame gelegenheid heeft om, indien hij die beschuldigingen kan staven, een heerlijke fooi te ontvangen, die hem in staat zou stellen om de overige dagen van zijn ongewijd leven meer christelijk door te brengen.

ONTSLAGEN.

President Chas H. Dudley, van de Arnheemsche Conferentie, en Ouderlingen Orson H. Willie en Jans Tingen zijn eervol van hunne zending ontslagen.

AANSTELLING.

Ouderling Laurence Y. Thatcher, van de Rotterdamsche Conferentie, is aangesteld tot President van de Arnheemsche Conferentie.

VERPLAATSING.

Ouderling Abraham J. Gold is van de Arnheemsche Conferentie verplaatst naar de Groninger Conferentie, en Ouderling Reindert Schouten van de Groninger naar de Amsterdamsche Conferentie.

I N H O U D :

Eenige vragen van gewicht	Blz. 65	President Anthon H. Lund	Blz. 77
Al het goede komt van God	„ 68	Rusland's Kalender	„ 78
President Anthon H. Lund (<i>Portret</i>)	„ 71	In de Weegschaal	„ 79
De reis door de Zending	„ 72	Ontslagen	„ 80
Is Zaterdag wel Zaterdag?	„ 73	Aanstelling	„ 80
De dood van Apostel M. W. Merrill	„ 76	Verplaatsing	„ 80

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.